

barnaarmar. Prestur hugsaði við sér, at hesin huldudrongur mátti verið eini 3—4 ára gamalur. Hann tók heldur harðliga um annan hendan lodna skovningin. Tá klárvaknaði huldudrongurin, og alt í einum lasti hann tenninar um tummilin á presti, so blóðið spríkti úr. Prestur rykti hondina til sín og hevði nokur orð fyrri munni, sum helst ikki skulu prentast, og so lámaði hann knýttan rævan beint á granarnar á hesum litla heidninginum í koyggjuni.

Huldudrongurin græt ikki, hann froysti sum fressur. Skakkur hevði prestur seg hurtur frá koyggjuni. Tá hann sló, stakk Anna á fótur: — Vælsignaður, ger honum einki til meina! rópti hon; sama viðferðin verður barni okkara fyrri, sum vit geva hasur unganum! Hjálpði okkum heldur at fáa barn okkara aftur!

Eina lotu stóð prestur í dopurhuga, so segði hann:

— Eg veit ikki, um eg kann hjálpa tykkum; men so mikið er víst, at einki gerst uttan á fullari sól og á miðjunátt.

Full sól var í nátt, segði hin bleiki maðurin, ið stóð sum negldur upp at bróstinum.

— Ja, svaraði prestur. Ikki fyrr enn um fyra vikur kann nakad gerast við hetta, og tá man huldumaðurin hava fingið barn tykkara so fast í vald sitt, at tað verður ikki fólk aftur. Eg haldi ikki, tí skulu streingja ov hart á at fáa tað aftur.

Men Anna gav seg illa: Jú, jú, tygum, vælsignaður, gev okkum barnið aftur — hvussu, hvussu tað so enn er skikkað. Og sleppið okkum av við hatta heidna skrímslið, ið har liggur.

Jú, helt prestur, hann skuldi royna tað, hann var mentur; men tað ráddi um at vita við vissu, hvør ið barnið hevði tikið, tí ið heyggin tann, har barn teirra var inni, har mátti stríðið um tað koma at standa. Men her um Havnar leiðina var tað so forgjort, her búði huldufólk á nærsagt hvorjari túgvu og steinpirru. Men kanska Heini hin gamli kundi ætla okkurt um, hvør her hevði verið í nátt við hasum býtisbarninum. Hann bað tey síðan sita væl undir hvorjum orði, huldubarnið segði, tí tað kundi hent, at tað av tilvild segði okkurt, ið sipaði til heyggin, haðani tað var komið. Og so fór prestur heim til síns sjálvs.

Tríggjar vikur gingu; men har hendi einki.

So eina náttina vaknar Anna við, at huldudrongurin situr og syngur. Mál-ið var ikki av tí fagraða, sanniliga; men Anna hurtar væl eftir. Skiftingurin syngur:

Rura, rura, mín soti,
nú buksurnar eg fótí,
boti tær við hjarnaskína,
allur klørnar vanda inn
í rumpuna, mín soti.

Rura, rura, mín soti,
eg sití her og fótí:
— pápin markar úlvinninn,
alt í rætt hann hann rekur inn
inni á Vatnaskorðum.

Rura, rura, mín soti,
bíða nú eina lotu:
pápin veður Hoydalsá,
Starabrekku snart man ná
og bólið várt, mín soti.

Við degnum fer Anna at siga presti frá tí, ið barnið hevði kvøðið. Hann heldur, at hási orindini man huldubarna kvøðið fyrri barni sínum í huldueygunum, og at búðstaður teirra man vera í Starabrekku. Og Heini veit at siga, at ein heygjur í Starabrekku er íbygdur, so har er einki at ivast í, at so man vera.

Vanlig mannagongd

Teir leikbrøður vóru — men skiltust so, tí ólíkt lyndi teir høvdu í sær. Hin gekk við konufólki og drakk, hesin eitt Guds barn var. Tó vitið var litið, skjótt fram hann vann, sum álvindur hálur og snúdið var hann. Fyri stórmenn og ríkmenn hann orindi gekk, og mangt feitt bein hann í takkarløn fekk, so væl fyrri honum at sleikja lá, at hægsta sessi hann endaði á. Tá Harrin eitt embæti geva vil, hann samtiðis gevur manninum skil. Tá maðurin stórlætín skreytbúnar ber, hvør ivast um, at hann flogvit er. — Hin himmalhundurin yrkti og kvæð; men løn hann onga fekk fyrri tað, tí eingin kann virða fátækan mann, — sjálvt leikbrøðir »mikli« vanvirði hann. Við deyðan hin ríki fekk gravstein og rós, ókent sigldi skaldið seinastu kós. — Men tá ormarin høvdu piðað teir, vóru aftur javnlíkar báðir tveir, og skilja tá kundi ikki ein, hvat ið var rík ella fátæk bein. Men minnið um skaldið varðveittu hans verk — í søguni varð hann goymdur. Eftir hin »stóra« var einki spor, — deyður, so var hann gloymdur.

Pól F.

Og so varð full sól.

Prestur lænti sær ross frá bóndanum á Húsum. Hann bað Heina koma við sær. Ut móti miðnátt fóru teir niðan við Strond. Heini helt í teymarnar, og prestur sat á rossinum. Undir Tórgarðshamri stóð risin, ið har búði. Tá hann sær prest, sker hann í róp:

— Fjør mitt, fjør mitt! í nátt riður hin hálshviti sær so niðarlaga!

— So verða brestir í Starabrekku, tað giti eg! ljóðaði hvølt innan úr hamrinum. Tað var fjør risans, ið svaraði.

Á Boðanesi sat marmennil og kembdi sær við einum krossfiski. Tá hann rakti við prest, leyp hann í leysum lofti út á bláman og var undir alt í einum.

Heini rysti í brókunum; men prestur smilkaðist og helt fyrri: — Ottast ikki, tí sum her gongur sjón fyrri søgn, mætur var tann skúlin, meg aldi á ungum árum.

— Nú er ikki vert, tú kemur longur, helt prestur við Heina, tá teir vóru komnir til Boðanesgjögv. — Bíða mær her, og fær ikki um ána; men verð standandi, hvat tú enn sær ella hoyrir, og lat ikki hestinn sleppa frá tær; tí lúgvaður verði eg, tá eg komi aftur.

Og so fór prestur til gongu niðan við ánni.

Ein góð lota gekk, tá hoyrdist dun sum av berglopi, og jórðin skalv, har Heini stóð, og alt uttanum, hann stóð í kolbláum loga, so hann mátti blunda fyrri ikki at blindast. Hesturin gjordist sjarligur og vildi slíta seg leysan; men Heini helt honum og royndi at kyrra hann, so ræddur sum hann kortini sjálvur var. — Og so gjordist aftur kvírt, og bleikt mánaðsi sum tað áður havði verið.

Eina góða lotu seinni kom prestur aftur — álsveittur og púra postur — barnið hevði hann á arminum, og tað svav.

Ikki eitt einasta orð talaði prestur, og Heini spurdi ikki heldur um nakað. Í tí skili komu teir á Högareyn. Fólk var ikki farið til sonar. Øll vistu, hvat prestur hevðið at hesa nátt, og ikki vóru tey fá, ið eygleiddu menninar, nú teir gingu gjøgnum hin litla býin niðan móti Högareyni.

Anna fekk barn sitt aftur. Hon var ófóra fegin, tá prestur rætti henni tað, og takkaði honum so hjartaliga fyrri

tað, hann hevði gjørt fyrri seg. Men Anna var ikki fegin allar dagar; tí barn hennara var ikki stórt mædari enn huldudrongurin, ið nú var horvin, so trylskt og illa sinnað sum tað var.

Eingin fekk grun um, hvat ið hent var á Starabrekku hina náttina; men huldubeyggurin var horvin, og har, sum áður hevði verið vallað líð, var nú nærri at kalla ein urð. Og aldri hevur nakar hoyrt frá huldumanninum í Starabrekku síðani hesa nátt, ei heldur frá barni hansara, sum hvarv av Högareyni hesa somu nátt.

Men bóndin á Húsum undraðist á, at prestur hevði sviðið faksið av rossinum.

Men skiftingurin hjá Onnu á Högareyni vaks til mannar. Eingin kundi torga hann, tí hann gjordist eitt illmenni: lúnskur og hatskur og óreitur á ein og hvønn hátt. Og ætt hansara livir í Havnini dagin í dag, og ikki er tað sort, at næstrafólk teirra er spjatt út um landið eisini. Motir tú manni, ið harmast, tá einum gongst væl, og sum ovundur honum, ið kemur væl fyrri, sum gleðir seg, tá einum gongst illa, ella tú motir manni, ið tykist tær at vera trylskur og helst við ganga myrkar sniðgotur, so ivast ikki í, at hann er ættaður frá hesum drongi á Högareyni, ið tikin varð inn í huldubeyggin. Ætt hansara er stór í tali.

P.

Býráðsvalið

Tað kann vera forvitnisligt at hyggja eitt sindur at úrslitunum av býráðsvalinum í Havn, hin 20. des. í ár.

Fyrst eru tað teir nógvu listarnir, ið vóru til hetta valið, heilir 13 í tali.

At tey politisku feløginu stilla upp, er sjálvsagt, og tað eigur so at vera; men so allir hinir listarnir? Ja, ein kann ikki reiðiliga fata, hvat teir hava í kvittanum, og tað liggur tí nær fyrri at hugsa, at ið hvussu er summur av teim monnum, sum bjóða seg fram sjálvir, eru úti eftir einum hvorjum, sum ikki beinleiðis er til gagns fyrri heildina. Var tað

SOSIALURIN

Útgevandi:
FØROYA JAVNAÐARFLOKKUR

Blaðstj.:
Villi Sørensen.

Box 76.

Prentsmiðjan á Høysbreyt
TELF 1820

so, at onnur enn teir sjálvir funnu teir so sera vælegnaðar at skipa viðurskiftum býarins, so skuldi tað verið lógið, um ikki tey politisku feløginu kundu funnið fram til teirra og stilla teir upp.

At Kvinnufelagið stillar, kann væl sigast at vera nóg so rimiligt, tó at vit síggja tað ikki í nokrum av okkara grannaløndum. Har er tað vanlig mannagongd, at slík feløg venda sær til tey politisku feløginu við áheitan um at fáa tey at stilla kvinnur á listar sínar.

Havnar Arbeidsmannafelag hevur altíð vilja gingið undir heitinum at verið ópolitiskt; men kortini hevur tað ferð eftir ferð stilla upp til býráðsval. Og tað hevur vanligu eydnast tí at fingið 2 menn valdar. Tá tað á hesum sinni vagnaðist tí so illa, at tað ikki fekk ein einasta mann valdan, so má hetta skýldast, at limunum ikki hevur dámt teir menn, felagið setti til valevni — onnur rimiligt útleggjan av hesum vana úrsliti man neyvan kunna hugsa.

Kjartan Mohr kom sjálvur annar — sum hin best valdi limur. — Tað er bæði lógið og ótrúligt; men soleiðis er tað so.

Ein login samgonga var millum meistarar og handverkarar, og tað kann ongan uundra, at ein slík samgonga einki gott úrslit kundi geva — teir fingur ongan mann valdan, og væl gagnist teimum.

H. C. W. Tórgarð hevur nú í mong ár sitið sum uttanveltaður maður í býráðnum, og aftur á hesum sinni kom hann sær inn á lista, sum hann sjálvur fekk í lag.

Jákup Simonsen, ið sitið hevur í býráðnum eina stutta tíð, royndi eisini í sjálvrátti; men har bar einki til — hann dumpaði. Henda roynd hansara völdi, at gl. sjálvstýri, har hann er ein av stuðlunum, heldur ikki fekk nakran mann valdan.

Og hitt gamla Havnar Frambúðsfelag fekk ongan mann valdan í býráðið — Kjartan Mohr hevur beinpiðað felagið.

Sambandið basti 2 og tjóðveldið 1 manni. Javnaðarflokkurin fekk báðar sínar menn afturvaldar, hóast ein arnnar listi var innlatin við 2 javnaðarmonnum á odda.

Ein veljari.

Skálaberg var á Havnini ígjár. Ein ógiltur hópur av fólki var umborð og hugdi at hesum stóra og prýðiliga fari. E. Kjelbro, H. Djurhuus, J. P. Henriksen og skiparin hildu roður. Fólk var hugtikið av hesum stóra nýmótans dygdarfari.